षष्टिं गवां सहस्राणि कुरवः कालयन्ति ते । तद्विजेतुं समुत्तिष्ठ गोधनं राष्ट्रवर्द्धन ।
राजपुत्र हितप्रेप्सुः क्षिप्रं निर्याहि च स्वयं । त्वां हि मत्स्यो महीपालः शून्यपालमिहाकरोत् ।
त्वया परिषदो मध्ये श्लाघते स नराधिपः । पुत्रो ममानुरूपश्च शूरश्चेति कुलोद्वहः । ११६०
दृष्वस्त्रे निपुणो योधः सदा वीरश्च मे सुतः । तस्य तत्सत्यमेवास्तु मनुष्येन्द्रस्य भाषितं ।
आवर्त्तय कुरून् जित्वा पशून्पशुमताम्वर । निर्द्दहैषामनीकानि भीमेन शरतेजसा ।
धनुश्च्युतैरुक्मपुङ्खैः शरैः सन्नतपर्व्वभिः । द्विषतां भिन्ध्यनीकानि गजानामिव यूथपः ।
पाशोपधानां ज्यातन्त्रीञ्चापदण्डां महास्वनां । शरवर्णां धनुर्वीणां शत्रुमध्ये प्रवादय ।
श्वेता रजतसङ्काशा रथे युज्यन्तु ते हयाः । ध्वजञ्च सिंहसौवर्णमुच्छ्रयन्तु तव प्रभो । ११६५
रुक्मपुङ्खाः प्रसन्नाग्रा मुक्ता हस्तवता त्वया । छादयन्तु शराः सूर्य्यं राज्ञां मार्गनिरोधकाः ।
रणे जित्वा कुरून्सर्व्वान्वज्रपाणिरिवासुरान् । यशो महदवाप्य त्वं प्रविशेदं पुरं पुनः ।
त्वं हि राष्ट्रस्य परमा गतिर्मत्स्यपतेः सुतः । यथाहि पाण्डुपुत्राणामर्ज्जुनो जयतां वरः ।
एवमेव गतिर्नूनं भवान् विषयवासिनां । गतिमन्तो भवन्त्वद्य सर्व्वे विषयवासिनः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स्त्रीमध्य उत्कलेनासौ तद्वाक्यमभयङ्करं । अन्तःपुरे श्लाघ्यमान इदं वचनमब्रवीत् । ११७०
इति श्रीमहाभारते विराटपर्व्वणि गोहरणपर्व्वणि उत्तरप्रशंसायां पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥
॥ उत्तर उवाच ॥ अद्याहमनुगच्छेयं दृढधन्वा गवां पदं । यदि मे सारथिः कश्चिद्भवेदश्वेषु कोविदः ।
तन्त्वहं नावगच्छामि यो मे यन्ता भवेन्नरः । पश्यध्वं सारथिं क्षिप्रं मम युक्तं प्रयास्यतः ।
अष्टाविंशतिरात्रं वा मासं वा नूनमन्ततः । यत्तदासीन्महद्युद्धं तत्र मे सारथिर्हतः ।
स लभेयं यदा त्वन्यं हययानविदं नरं । त्वरावानद्य यात्वाऽहं सुमुच्छ्रितमहाध्वजं ।
विगाह्य तत्परानीकं गजवाजिरथाकुलं । शस्त्रप्रतापनिर्व्वीर्य्यान् कूरून् जित्वानये पशून् । ११७५
दुर्य्योधनं शान्तनवं कर्णं वैकर्त्तनं कृपं । द्रोणञ्च सहपुत्रेण महेष्वासान्समागतान् ।
वित्रासयित्वा सङ्ग्रामे दानवानिव वज्रभृत् । अनेनैव मुहूर्त्तेन पुनः प्रत्यानये पशून् ।
शून्यमासाद्य कुरवः प्रयान्त्यादाय गोधनं । किन्नु शक्यं मया कर्त्तुं यदहं तत्र नाभवं ।
पश्येयुरद्य मे वीर्य्यं कुरवस्ते समागताः । किन्तु पार्थोऽर्ज्जुनः साक्षाद्यमस्मान्प्रबाधते ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ श्रुत्वा तदर्ज्जुनो वाक्यं राज्ञः पुत्रस्य भाषतः । अतीतः समये काले प्रियां भार्य्यामनिन्दितां । ११८०
द्रुपदस्य सुतान्तन्वीं पाञ्चालीं पावकात्मजां । सत्यार्जवगुणोपेतां भर्त्तुः प्रियहिते रतां ।
उवाच रहसि प्रीतः कृष्णां सर्व्वार्थकोविदः । उत्तरं ब्रूहि कल्याणि क्षिप्रं मद्वचनादिदं ।
अयं वै पाण्डवस्यासीत्सारथिः सम्मतो दृढः । महायुद्धेषु संसिद्धः स ते यन्ता भविष्यति ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्य तद्वचनं स्त्रीषु भाषतश्च पुनः पुनः । न साऽमर्षत पाञ्चाली बीभत्सोः परिकीर्त्तनं ।
अथैनमुपसङ्गम्य स्त्रीमध्यात् सा तपस्विनी । व्रीडमानेव शनकैरिदं वचनमब्रवीत् । ११८५
योऽसौ बृहद्वारणाभो युवा सुप्रियदर्शनः । बृहन्नलेति विख्यातः पार्थस्यासीत् स सारथिः ।